

בתי המשפט

א 064283/98

בית משפט השלום תל אביב-יפו

26/12/02

בפני: כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי

בעניין: אלי גואטה
ע"י ב"כ עו"ד עמי סביר התובע

נגד

1. הבה נגילה בע"מ
2. מישל שוקרון
3. מרדכי נכטלר
4. הפניקס הישראלי חברה לביטוח בע"מ
הנתבעים ע"י ב"כ עו"ד אורן מייל

1

2

3

פסק - דין

4

5

העובדות

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

המחלוקת בין הצדדים

23

24

25

26

27

1. עניינה של התביעה באירוע, שאירע ביום 20/10/96, בו נפגע התובע, שעה שבילה במועדון "הבה נגילה" וצפה בהופעתו של זמר אורח במקום. הנתבעים 2 ו-3 שימשו כמנהלי הנתבעת 1 בעת קרות האירוע, ואילו הנתבעת 4 ביטחה את הנתבעת 1 באותה עת בביטוח נזקי צד ג'.
2. התובע טוען, כי בעת שישב וצפה בהופעת הזמר, התפתחה קטטה במרחק של מספר שולחנות ממקום מושבו, בין בני מיעוטים שנכנסו למועדון לבין יושבי שולחן סמוך. הקטטה הפכה למהומה רבתה שבמהלכה נהרסו שולחנות הושלכו חפצים לכל עבר, והיו מספר פצועים, כפי שאישר הנתבע 2 במהלך עדותו (עמ' 3 ש' 21). לדברי התובע, בעודו יושב במקומו התנפל עליו אחד המתקוטטים, הניף לעבר עינו בקבוק זכוכית שבור ופצע אותו (להלן: "האירוע").
3. התובע נאלץ לעבור ניתוח, שבמהלכו נכרתה עינו הפגועה ומאז הוא נזקק לעין תותבת. המומחה שמונה מטעם ביהמ"ש, ד"ר גוטמן, קבע כי נגמרה לתובע נכות לצמיתות בשעור של 37.7%, עקב אובדן העין. ב"כ הצדדים לא הגישו חוות דעת רפואיות מטעמם, ואף לא ביקשו לזמן לחקירה נגדית את המומחה מטעם בית המשפט. בנסיבות אלה, ולאור העובדה שב"כ התובע ציין בסיכומיו, כי הוא מקבל את קביעתו של המומחה מטעם בית המשפט, הרי שהיא תשמש בסיס לקביעת נכותו הרפואית של התובע.

4. הצדדים חלוקים בשאלת האחריות ובשאלת אומדן הנזק, שנגרם לתובע בעקבות האירוע. ב"כ התובע טוען בסיכומיו, כי הנתבעים התרשלו כלפי התובע, בכך שלא דאגו להציב במועדון שמירה מספקת, כדי למנוע התרחשותם של אירועים כדוגמת האירוע נושא התביעה, ובכך שהגישו משקאות משכרים בבקבוקי זכוכית לבאי המועדון. בנוסף, טוען

בתי המשפט

א 064283/98

בית משפט השלום תל אביב-יפו

26/12/02

בפני: כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי

- 1 ב"כ התובע להפדת חובה חקוקה מצד הנתבעים 2 ו-3, המתבטאת בכך שהפעילו את העסק
2 ללא רשיון, והתעלמו מצו הסגירה הזמני, שהוצא נגד המועדון. לבסוף, טוען ב"כ התובע
3 לתחולת כלל "הדבר מדבר בעד עצמו" – על פי סעיף 41 לפקודת הנזיקין – ולהיפוך נטל
4 הראיה הנובע מהפעלת הכלל.
- 5 5. ב"כ הנתבעים טוען, כי הנתבעים לא התרשלו באופן הפעלת המועדון ובאמצעי המיגון
6 שהתקינו בו. לחילופין נטען, כי גם אם יוכח שהנתבעים התרשלו, כי אז ניתן הקשר הסיבתי
7 בין רשלנותם לבין פגיעתו של התובע, מאחר שהאירוע היה בלתי צפוי ולא היה ניתן
8 למונעו. הנתבעים טוענים כי בעת קרות האירוע פעלו בהתאם לצו ביהמ"ש, שלפיו ניתן
9 להם היתר להפעיל את העסק למרות צו הסגירה. לטענתם, רשיון העסק התעכב מטעמים
10 פרוצדורליים ולכן, גם אם הפרו את חוק רישוי העסקים, עדיין אין קשר סיבתי בין ההפרה
11 לבין הנזק שאירע לתובע.
- 12 6. הנתבעים מוסיפים וטוענים, כי אין מקום להיפוך נטל הראיה, מאחר שהתובע לא עמד בתנאי סעיף
13 41 לפקודת הנזיקין. לטענתם, התובע ידע או יכול היה לדעת את הנסיבות לקרות הנזק, ולא הוכיח כי
14 עובדות המקרה מתיישבות יותר עם המסקנה שהנתבעים לא נהגו בזהירות סבירה.
- 15 7. לבסוף טוענים הנתבעים, כי יש לייחס אשם תורם לתובע בשיעור של 100% ולהסיר מעליהם את
16 האחריות לקרות הנזק. הנתבעים מבססים טיעון זה על הסתירות שנתגלו בגרסאותיו של התובע לגבי
17 עיסוקו ועברו הפלילי ומציינים, כי התובע הכיר היטב את עסקי המועדונים, השתתף בעבר בקטטות
18 והיה בעל עבר פלילי "עשיר" לפני האירוע. לשיטתם, יש בכל אלה כדי לחזק את הסברה, שהתובע
19 עצמו היה מעורב בקטטה בה נפצע.

עוולת הרשלנות

- 20
21
22 8. כדי שתוכר חבות בעוולת הרשלנות, יש להוכיח קיומה של חובת זהירות מושגית
23 וקונקרטית, הפרת חובה זו, קיומו של נזק הנובע מההפרה וקשר סיבתי, שלא נותק, בין
24 השניים.
25
- 26 חובת זהירות מושגית – הלכה היא, כי כאשר אדם מבקר בנכס המצוי בבעלותו של אדם
27 אחר, האחרון חב בחובת זהירות מושגית כלפיו.
- 28 ראה, ע"א 343/74 גרובנר נ' עיריית חיפה, פ"ד (1), 141, 155-156:
29 "הכלל הוא כי כאשר פלוני מבקר בנכס על-פי הזמנתו של מי שמחזיק בנכס
30 ומצויה בנכס סכנה, אשר עבור פלוני המבקר איננה בגדר אחת מן הסכנות
31 הרגילות, הרי אין המחזיק בנכס יכול להניח שהמבקר אכן יידע להיזהר מפניה
32 והמחזיק בנכס חייב לצפות מראש לכך."

בתי המשפט

א 064283/98

בית משפט השלום תל אביב-יפו

26/12/02

בפני: כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי

1 חובת זהירות קונקרטיית- לענין אחריותו של מזיק ספציפי (בעליו של מועדון), כלפי הניזוק
2 הספציפי (המבקר במועדון), פסק ביהמ"ש המחוזי במקרה דומה – ת.א. (חי') 1586/94
3 יורשי דוידוביץ ז"ל נ' שחף סיני, תק- מח 2000(3), 16719, עמ' 16726:

4 "לענייננו, על דרך ההבחנה וההתאמה לנסיבות שבתיק זה, ניתן לומר, שאותה
5 הלכה חלה גם לגבי אופן השימוש וההפעלה של המועדון. עדיין יש מקום להניח,
6 שמי שבא לבלות בדיסקוטק לצורך ריקודים, או אפילו לפאב לצורך שתייה
7 בצוותא, רואה בהתפרעות ובשתייה לא מבוקרת התנהגות בלתי צפויה, וחובה
8 היא במקרה כזה, על הבעלים של אותו מועדון לנקוט באמצעים נדרשים לצורך
9 מניעת התנהגות כזו, ואם לא עשה כן (עליו) לשאת בנזק שנגרם."

10 9. הנתבעים חבים, אם כן, בחובת זהירות מושגית וקונקרטית כלפי התובע. נראה, כי הנתבעים
11 2 ו-3 היו מודעים לחובת הזהירות שלהם כלפי אורחיהם, וראיה לכך ניתן למצוא בעובדה
12 שמצאו לנכון לבטח עצמם באמצעות נתבעת 4 בביטוח בפני נזקי צד ג'.

האם הנתבעים הפרו את חובת הזהירות

15
16 10. על פי הניתוח הכלכלי של עוולת הרשלנות, צריכה האחריות לנזק ליפול על הגורם, שיכול למנוע את
17 הנזק באופן האפקטיבי ביותר ובעלות הנמוכה ביותר. כדי לבדוק את שאלת התרשלותו של אדם,
18 נוהגים בתי המשפט להשוות את נטל ההוצאות, שהוצאתן היתה נדרשת למניעת הנזק אל מול תוחלת
19 הנזק, קרי, גודל הנזק הצפוי מוכפל בסיכויי התרחשותו מנקודת מבט של לפני מעשה – ex ante.
20 אם הוצאות המניעה רבות מתוחלת הנזק – לא התרשל הנתבע אשר לא מנע את הנזק; ואם הוצאות
21 המניעה פחותות מתוחלת הנזק – התרשל הנתבע וימצא חייב בדיון. זוהי נוסחת הרשלנות הכלכלית,
22 המכונה נוסחת לרנד הנד. ראה א' פורת "דיני הנזיקין: עוולת הרשלנות על פי פסיקתו של בית
23 המשפט העליון מנקודת מבט תיאורטית" ספר השנה של המשפט בישראל (תשנ"ו) 381, 382-
24 383.

25 11. בענייננו, על הנתבעים היה לנקוט באמצעי זהירות כפי שבעלים "סבירים" של מועדון היו נוקטים,
26 ובלבד שעלותם של אמצעים אלה לא היתה מייקרת את אחזקת העסק במידה ניכרת. ב"כ התובע
27 טוען, כי הנתבעים התרשלו והפרו את חובת הזהירות כלפי התובע, בכך שאפשרו צריכת משקאות
28 אלכוהוליים במקום, העסיקו שומרים ללא הכשרה מתאימה ולא השכילו למנוע את התפתחות הקטטה
29 או לקטוע אותה באיבה.

30 12. טענתו של ב"כ התובע, כי היה על הנתבעים למנוע את התפתחות הקטטה או לקטוע אותה באיבה
31 נותרה תלויה על בלימה, לאור דבריו של עד התביעה, הזמר לוגסי, שהעיד כי "הכל התרחש
32 במהירות" (עמ' 4 ש' 42), ובמרחק של כארבעה מטרים ממקום מושבו של התובע (עמ' 5 ש' 16).
33 ע/ת הנוסף, האמרגן דוד אוחנה, העיד כי היה עד לקטטות גם במועדונים אחרים ו"אלה דברים
34 שקורים בשניות" (עמ' 7 ש' 13).

בתי המשפט

א 064283/98

בית משפט השלום תל אביב-יפו

26/12/02

בפני: כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי

13. התובע עצמו העיד, כי הקטטה היתה במרחק של 2 מ' ממנו (עמ' 27 ש' 9), ואישר, כי בטופס התביעה שהוגש על ידו למל"ל "כתוב שנפגעתי עקב בקבוק שפף אלי ולא ע"י מישהו שתקף אותי... אני לא יודע איך נפגעתי" (עמ' 27 ש' 18).
- בנסיבות אלה, ובהתעלם בשלב זה מהסתירות שנתגלו בעדותו של התובע לגבי נסיבות פציעתו, אין ספק כי הנתבעים לא יכלו למנוע את התרחשות האירוע, או לעצור אותו באיבו.
14. לעומת זאת, אין ספק כי הנתבעים התרשלו בכל הנוגע לסדרי האבטחה במועדון. במקום שבו מבקרים אנשים רבים מידי ערב ומגוישים בו משקאות משכרים, צריכים להיות נוכחים מאבטחים מיומנים, שיש בידם להבטיח את שלום המבקרים. גם אם נכחו שני שומרים באותו ערב, כפי שטוענים הנתבעים, לא הובאו בפני ראיות המעידות על היות השומרים מיומנים ובעלי יכולת להרתיע גורמים אלימים מלהיכנס למועדון.
15. עיון במוצג ת/16 מעלה, כי לאחר המועד בו נפגע התובע, אירעו במועדון שני אירועים נוספים בתאריכים 12/3/97 ו-15/3/97. שני האירועים הללו לא התפתחו בסופם לאירוע אלים, כדוגמת האירוע נושא התביעה, אבל מעדותו של הנתבע 2 עולה, כי ויכוחים בין מבקרים היו שכיחים במועדון (עמ' 3 לפרוטוקול מיום 13/2/02). טיבם של ויכוחים אלה שהם עשויים לעיתים להתפתח לקטטות. הנתבעים היו צריכים להיות ערוכים לאפשרות זו.
16. עסקם של הנתבעים 2 ו-3 נרשם כ"מסעדה, צריכת משקאות משכרים, השמעת מוסיקה והופעת אומנים". עיון במוצג ת/15 - התנאים המיוחדים שנקבעו להפעלת המועדון - מעלה, כי בסעיף 18 ב' קבע מפקד מרחב הירקון "לא יועסק בעסק אחראי לביטחון ובודק ביטחוני, אלא אם ברשותו רשיון בר תוקף לעסוק בתפקידי שמירה על פי חוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה התשל"ב-1972" זהו אחד התנאים שבו היה על הנתבעים לעמוד. תנאים אלה נשלחו לנתבעים 2 ו-3 במהלך טיפולם בתהליך הרישוי של המועדון.
17. נתבע 2 אישר, כי לא בדק את היתה לשומרים הכשרה קודמת (עמ' 2 ש' 12), אך ביקש להוכיח כי הנתבעים פעלו בהתאם לתנאים, על מנת להבטיח את שלומם של באי המועדון והעיד כדלקמן:
- "נתתי הנחיות לשומר בע"פ לבדוק כל אורח שנכנס, לא להכניס שתויים למועדון ושייראו בסה"כ בסדר. לבדוק אורחים, הכוונה לבדוק שהוא בסדר ולא מתנדנד ועירני"**
- (עמ' 3 ש' 15).
- מדברים אלה עולה ברורות, כי הנתבעים הסתפקו בהנחיות בע"פ שעל פיהן לא נדרשו השומרים לבדוק בכליהם של באי-המועדון או לסנן גורמים חשודים, אלא נדרשו רק להבטיח שלא ייכנסו אנשים שתויים למועדון.
18. בא כוחם של הנתבעים טוען בסיכומיו, כי גם אם הנתבעים היו מעסיקים שומר נוסף ואף יותר, לא ניתן לומר בביטחון שהאירוע היה נמנע בעזרתם. לטיעון זה אין מקום, לאור דבריו של הנתבע 2, כי ביום האירוע היה במועדון רק שומר אחד, ובדרך כלל הועסקו שני שומרים, שאחד היה מוצב בכניסה למטה והאחר היה למעלה (עמ' 3 ש' 1). אין ספק, כי הנתבעים התעלמו מהנחיות המשטרה, לגבי העסקתם של מאבטחים מיומנים במספר מספיק, ובכך הפרו את חובת הזהירות שלהם כלפי אורחי המועדון.
19. טענתו הנוספת של ב"כ התובע, כי מדובר בפעולת איבה שבוצעה על ידי קבוצת בני מיעוטים לא הוכחה, ולכן אין מקום לקבלה.

37

38

39

40

בתי המשפט

א 064283/98

בית משפט השלום תל אביב-יפו

26/12/02

בפני: כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי

הפרת חובה חקוקה

20. בא כוח התובע טוען להפרת חובה חקוקה ע"י הנתבעים 2 ו-3, בכך שהפעילו את עסקם ללא רשיון. אינני מקבלת טענה זו מכמה נימוקים: ראשית, אין קשר סיבתי בין העדר הרשיון לבין קרות הנזק. אין מחלוקת כי העיכוב במתן הרשיון נבע מליקויים הקשורים ליציאת החירום במועדון ולהתקנת שלט אזהרה ליד הבר – ליקויים שאין בינם לבין קרות האירוע דבר. שנית, הנתבעים קיבלו בתאריך 27/2/96 ארכה מבימ"ש להמשיך ולהפעיל את העסק במשך שנה עד להשגת הרשיון, כך שביום האירוע פעל העסק כדין (פסק הדין צורף נספח לתצהיר עדותו רראשית של נתבע 3).

אשם תורם

21. הנתבעים טוענים למעורבותו של התובע בקטטה. הם נסמכים על העובדה, שהתובע הוא בעל עבר פלילי ואף היה עצור במהלך המשפט. בנוסף, טוענים הנתבעים כי הסתירות שנמצאו בגרסאותיו של התובע לעניין נסיבות האירוע מעידה על חוסר מהימנותו.

22. אכן נתגלו סתירות בגרסאותיו של התובע, אך אין בהן כדי להצביע כי התובע היה מעורב בקטטה. בטופס התביעה שהוגש למל"ל ובתעודת חדר המיון טען התובע, כי נפצע מחפץ שעף באוויר ופגע בעינו. בתצהירו טען התובע בס' 10, כי הוכה בפניו ע"י אדם באמצעות בקבוק שבור. התובע ניסה להסביר סתירה זו בחקירתו הנגדית וטען, כי בעת הפציעה וזמן קצר לאחריה לא היה מודע לנסיבות קרות אירוע. לאחר זמן מסוים נעזר לדבריו בעדי ראיה, אשר סיפרו לו את שאירע.

23. הזמר מאיר לוגסי, אשר היה נוכח במקום בקרות האירוע, העיד כי "התובע לא נפצע מחפץ מתעופף. את הדקירה עצמה היה לי קשה לראות. ראיתי אדם מניף את היד בצורה של דקירה" (עמ' 4 ש' 16). אמרגנו של מאיר לוגסי העיד "התובע לא היה שייך לקטטה, הוא ישב עם החברים שלו. התובע ישב בשולחן ואני הייתי מאחוריו. כשהתחיל הבלגן הוא קם ורצה לברוח, ואז התוקף דקר אותו בפנים". מעדויות אלה ומעדויות נוספות, שנשמעו מפי חבריו של התובע, אני קובעת כי מהימנה עלי טענתו של התובע, כי לא היה מעורב בקטטה.

בתי המשפט

א 064283/98

בית משפט השלום תל אביב-יפו

26/12/02

בפני: כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי

24. ניסיונם של הנתבעים להראות כי התובע בעל מועדון בעצמו, אינו רלוונטי לעניין האשם התורם. גם אם התובע הוא בעל ניסיון בתחום המועדונים, אין בכך כדי להטיל עליו את האחריות לקרות הנזק. זאת ועוד. מעדויות הנוכחים במקום עולה, כי הקטטה פרצה במהירות, לכן לא ניתן לטעון כי בכך שהתובע לא נמלט מהמקום יש להטיל עליו אשם תורם. קשה לצפות מאדם המוצא עצמו בעיצומה של קטטה, שידע בדיוק מה עליו לעשות כדי לא להיפגע. לפיכך, אינני מוצאת לנכון להטיל על התובע אשם תורם.

7

8

הנכות התפקודית של התובע

9

25. ב"כ התובע טוען, כי נכותו התפקודית של התובע שווה לנכותו הרפואית, קרי 37.7%. ב"כ הנתבעים טוען, כי נכותו התפקודית נמוכה מנכותו הרפואית גם בשל עברו הפלילי וגם בשל העדר ראיות בנוגע למקצועו ועיסוקיו, וכי הוא ממשיך בפעילותו העבריינית כעבר.

26. לא מצאתי מקום להתחשב בעובדה, שלתובע היה עבר פלילי, ולהשליך מכך על נכותו התפקודית. נכות זו "באה להצביע על מידת הפגיעה בתפקוד שיש בנכות הרפואית. היא באה להצביע על מידת ההגבלה בדרך כלל, שיש בנכות הרפואית שנגרמה לתובע... כשמזכירים "נכות תפקודית" כוונה האמירה תהיה אחת, דהיינו מידת ההשפעה של הנכות על התפקוד בדרך כלל" (ע"א 3049/93 גירוגיסיאן נ' רמזי, פ"ד נב (3) 792, 800-801).

27. אין ספק, כי לאחר שנעקרה עינו של התובע חלה ירידה בכושר תפקודו הכללי, כפי שהעיד התובע עצמו (עמ' 35). ב"כ הנתבעים טען כי אנשים רבים מתפקדים היטב עם עין אחת והדבר אינו מקשה על התובע בתפקוד היומיומי. אמנם, כבר נודע על רמטכ"ל בישראל שתפקד עם עין אחת והגיע אפילו לדרגת שר, אך המרחק מכאן ועד הטענה כי אובדן העין אינו מקשה על התפקוד היומיומי – הוא רב. לפיכך, אני קובעת כי יש להעמיד את נכותו התפקודית של התובע על 37.7%.

23

24

הפגיעה בכושר ההשתכרות

25

28. התובע טען כי עבד כנהג משאית שלושה חודשים לפני התאונה, והציג שלושה תלושי שכר המתייחסים לחודשים 7/96, 8/96, 9/96. הנתבעים טענו, כי התובע עזב עבודה זו לפני קרות התאונה וללא קשר אליה, והתובע עצמו אישר כי אכן כך אירע. ב"כ הנתבעים טען, כי בשנה שקדמה לא עבד התובע כלל, כפי שניתן להיווכח מעיון בטופס 106 (מוצג ב10). על טענה זו לא השיב ב"כ התובע בסיכומיו, או בסיכומי תשובתו. התובע טען, אמנם, כי עבד בסופי שבוע על ספינת הימורים (קזינו), אך בהעדר ראיות מוצקות על כך, או על השכר שקיבל בפועל מעבודה זו, שהיא בלתי חוקית כשלעצמה, אין בדעתי להתחשב בכך.

29. אין מחלוקת, כי התובע ריצה תקופות מאסר שונות בבתי כלא, הורשע בעבר בשימוש בסמים, ואף היה בכוונתו לנסוע לחו"ל כדי לרכוש סמים (עמ' 35 ש' 2). מאז הספיק התובע להיאסר שוב בגין שימוש בדרכון מזויף. לאור העובדה שלא עלה בידי התובע להוכיח, כי עבד בעבודה מסודרת כלשהי

34

35

בתי המשפט

א 064283/98

בית משפט השלום תל אביב-יפו

26/12/02

בפני: כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי

1 לפני התאונה, אין אפשרות להעריך במדויק את הפגיעה בכושר השתכרותו של התובע, אלא על דרך
 2 האומדנא בלבד.
 3 30. נטען, כי נבצר מהתובע לעבוד במשך שנה שלמה, עקב הטיפולים הרפואיים שעבר בעינו הפגועה. יחד
 4 עם זאת, לא שוכנעתי כי אלמלא הפגיעה היה התובע מנסה להשתלב בעבודה מסודרת כלשהי, לאור
 5 העובדה שלא עשה כן לפני התאונה. לפיכך, אני פוסקת לו פיצוי גלובלי בגין תקופה זו בסך של
 6 20,000 ₪. בהסתמך על אותם נימוקים, אני פוסקת לתובע פיצוי בגין הפסד שכר לעתיד בסך
 7 150,000 ₪.
 8
 9

כאב וסבל

10
 11 31. ב"כ התובע דורש פיצוי בגין כאב וסבל בשיעור של פי שלושה מהסכום הנפסק לנפגע לפי חוק
 12 הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, בהתחשב בנכותו הרפואית (37.7%) בתוספת 42 ימי אשפוז. ב"כ
 13 הנתבעים טען כי הפיצוי המגיע לתובע הוא בשיעור של פי 1.5 מהפיצוי הניתן לנפגע על פי חוק
 14 הפלת"ד. בהתחשב בנסיבות הענין, נראה לי כי יש לפסוק לתובע פיצוי בגין כאב וסבל בשיעור של
 15 כפל הסכום הנפסק על פי חוק הפיצויים. לפיכך, אני מורה כי יש לחשב את הפיצוי בהתאם, נכון
 16 ליום מתן פסק הדין.
 17
 18
 19

הוצאות רפואיות בעבר ובעתיד

20
 21 32. ב"כ התובע מפנה לחוות דעתו של המומחה מטעם בית המשפט, שצייין כי התובע יזקק
 22 לביקורות קבועות אצל רופאים מומחים מטעם קופ"ח בתחום העיניים. לפיכך הוא
 23 מבקש לחייב את הנתבעת לשאת בעלותן של ביקורות אלה לכל רבעון בסך 2,393 ₪.
 24 עוד נטען כי התובע יזקק לתרופות ולהחלפת הפרוטזה בעינו, ולכן הוא זכאי לתשלום
 25 גם בגין הוצאות אלה. סה"כ דורש התובע החזר הוצאות רפואיות לעבר בסך של
 26 35,948 ₪, ולעתיד בסך של 78,150 ₪.
 27

28 33. ב"כ הנתבעים אינו מסכים לחישוב ההוצאות הרפואיות לעבר, בטענה כי הוצגו בפני
 29 ביהמ"ש מרשמים המסתכמים בסך של 250 ₪ בלבד. לעניין הוצאות רפואיות לעתיד,
 30 טוען ב"כ הנתבעים, כי הטיפולים להם יזקק התובע והתרופות מכוסים בסל הבריאות
 31 עפ"י חוק בריאות ממלכתי ולכן אין הוא זכאי להחזר בגינם.

32 34. מאחר שלא הוצגו בפני קבלות לעניין הוצאות רפואיות מן העבר בגובה הסכום הנדרש,
 33 אני קובעת כי התובע זכאי להחזר בסכום כולל של 250 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה
 34 וריבית מיום ההוצאה על פי כל קבלה. באשר להוצאות הרפואיות בעתיד, בחוות דעתו
 של ד"ר גוטמן מצאתי סימוכין לטענותיו של ב"כ התובע, בכל הנוגע לביקורות

בתי המשפט

א 064283/98

בית משפט השלום תל אביב-יפו

26/12/02

בפני: כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי

1 הנדרשות אצל רופאי קופ"ח. לא הוכח בפני, כי התרופות להן יזקק התובע וכן
 2 ההוצאות בגין טיפול בתותבת אינן ממומנות ע"י קופ"ח, ולכן אין מקום לפסוק לתובע
 3 פיצוי בפרט זה. לפיכך, אני מעמידה את הפיצוי בגין הוצאות לעתיד, על סך של 2,393
 4 ₪ - עלות הביקור אצל רופאי קופ"ח בכל רבעון.

עזרת הזולת לעבר

7
 8 35. ב"כ התובע העריך את עזרת הזולת בעבר בסך 10,750 ₪ מבלי לפרט כיצד חושב סכום
 9 זה.
 10 ב"כ הנתבעים טוען, כי התובע לא הביא ולו ראיה אחת ע"מ לבסס את טענתו כי נזקק
 11 לעזרת הזולת. נראה לי כי פגיעתו העינית של התובע מצדיקה מתן פיצוי גלובלי עבור
 12 עזרת הזולת בעבר. אני קובעת כי ישולם לתובע פיצוי כולל בסך 4,000 ₪ בגין פריט זה
 13 (נכון ליום פסק הדין).

החזר הוצאות משפט

14
 15
 16 35. ב"כ התובע ביקש, כי הנתבעים יישאו בשכר עדותם של כל העדים שהוזמנו מטעם
 17 התובע, ובשכר טרחתו של הרופא המומחה מטעם בית המשפט. ב"כ הנתבעים לא
 18 התנגד לבקשה מוצדקת זו, ולכן היא מתקבלת. הוצאות העדים והמומחה תוחזרה
 19 לתובע, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום כל הוצאה, כמפורט בסעיף 50 לסיכומי
 20 ב"כ התובע.

ניכויים

21
 22
 23
 24 36. התובע קיבל גמלאות מהמל"ל בגין הפגיעה בעינו. ב"כ התובע התעלם בסיכומיו
 25 מהסכומים ששולמו לתובע ע"י המל"ל, ולא ציין כי יש לנכותם מכל סכום שייפסק לו,
 26 וחבל שכך נהג. ב"כ הנתבעים טוען, כי התובע קיבל ממל"ל סך של 63,583 כערכם
 27 היום (1/נ, 2/נ) ומציין, כי בנספח 2/נ מהתשלום אשר ניתן לתובע בסך 15,848 ₪ קווד
 28 חוב בסך 5,080 ₪, כך שבפועל קיבל התובע באותו תשלום סך של 20,928 ₪. טענה זו
 29 נכונה ולכן מכל סכום שישולם לתובע יש לנכות את הסכומים ששולמו לו על פי 1/נ, 2/נ
 30

בתי המשפט

א 064283/98

בית משפט השלום תל אביב-יפו

26/12/02

בפני: כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי

1 2 בתוספת סך של 5,80 ₪, ובצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהמועד בו שולמו
2 הסכומים לתובע ועד יום מתן פסק הדין.

3

4

סיכום

5

6

התובע זכאי לתשלום פיצויים, בניכוי הסכומים ששולמו לו ע"י המל"ל כאמור לעיל.

7

בנוסף, אני מחייבת את הנתבעים לשלם לתובע שכ"ט עו"ד בשיעור של 20% מסכום

8

הפיצויים (לאחר הניכוי), בצירוף מע"מ ובתוספת הפרשי הצמדה וריבית מיום מתן פסק-

9

הדין ועד התשלום המלא בפועל.

10

11 ב"כ התובע רשאי להגיש להגיש פסיקתא לחתימתי, תוך 30 יום מיום מתן פסק-הדין, לאחר

12

שהסכומים המפורטים יאושרו ע"י ב"כ הנתבעים.

13

14

ניתן והודע היום _____

15

16

בנוכחות ב"כ התובע עו"ד _____

17

18

בנוכחות ב"כ הנתבעים עו"ד _____

19

20

21

22

ד"ר דפנה אבניאלי, שופטת

23

24

25